

Erməni daşnaklarının xəyanətkar əməlləri

Faktlar göstərir ki, XX əsrin əvvəllərinə Türkiyə ərazisində 2,5 milyon xristian yaşamışdır ki, onun yalnız 1 milyonu Qriqoryan olmuşdur. Bir milyonluq əhalinin iki milyonluq soyqırımını yaratmaq bacarığı yalnız ermənilərə xas “istedaddır”.

XXI əsrin əvvəli dünyada türkçülüyn oyanış, tarixi köklərə, milli haqlara qayıdış dövrü kimi diqqəti cəlb edir. Azərbaycanın quzeyində öz tarixi müstəqillik haqqını bərpa edən Azərbaycan Respublikası dünyanın ictimai-siyasi birliklərinə, iqtisadi qurumlarına inteqrasiya etdikcə bu müstəqillik möhkəmlənir, dönməz xarakter alır. Ümummilli liderimiz Heydər Əliyevin regionda yaxın və uzaq qonşularla balanslaşdırılmış siyasəti müstəqil Azərbaycanı tezliklə Avropanın, eləcə də dünyanın aktiv inkişaf fazasına qədəm qoymuş dövlətləri sırasına çıxartdı. Həm Şərqi, həm də Qərbi eyni dərəcədə razı salan bu müdrik dövlətçilik xətti dünya azərbaycanlılarını vahid vətən sevgisi ilə coşdurdu, lobbicilik hərəkatına, milli özünüdərk prosesinə təkan verdi. Azərbaycan rəhbərliyinin son 10-11 ildə yeritdiyi ümummilli siyasəti, yaşayış yerindən asılı olmayan hər bir azərbaycanlıyı vətəninin tarixi taleyi ilə maraqlanmaq, dostunu-düşməni tanımaq, müstəqilliyimizə qarşı ardıcıl siyasət aparalarının, ərazi iddiaları ilə torpaqlarımıza soxulanların cinayətini dünya xalqlarına çatdırmaq və bu kimi hallara qarşı barışmaz mövqe nümayiş etdirmək vəzifəsi qoydu.

Tarixi ədalətsizlik üzündən təxminən 200 il əvvəl ikiyə bölünmüş Azərbaycanın güneyində də bu siyasi fəallıq son 10-11 ilin dinamik boy artımı ilə nəzəri cəlb etməkdədir. Yaxın Şərqdə müstəqilliyini ilk olaraq əldə etmiş Azərbaycan məhz XX əsrin sonu, XXI əsrin əvvəllərində Heydər Əliyev fenomeni ilə öz azadlıq, müstəqillik bayrağını ucalara qaldıra bildi. İndi dünyanın hər yerində olduğu kimi, Güney Azərbaycanda da bu müstəqillik soydaşlarımız tərəfindən dəstəklənir, ölkəmizin inkişafına və çiçəklənməsinə sonsuz arzular, ümidlər ifadə olunur. Əgər əvvəllər azad vətən hissi təkcə məişət xarakterli tədbirlərlə məhdudlaşmış qalırdısa, bu gün siyasi fəallıq mətbuat, dərgilər, tarixi araşdırma və təhlillərdə geniş yer alır. Milli tarixi haqların bərpasında, xalqımızın dostlarını və düşmənlərini tanımaq işində son illər Güneydə işıq üzü görən qəzet və jurnalların, xüsusən, tələbə nəşrlərinin əhəmiyyəti böyükdür. Bu, bir tərəfdən ictimai fikrin kütləviliyini, miqyasını tanıdırsa, digər tərəfdən, gəncliyin yeni quruculuqda perspektivlərini diqqətə çatdırır. 16 illik Ermənistan-Azərbaycan, Dağlıq Qarabağ münaqişəsinin mövcudluğuna baxmayaraq 36 milyon azərbaycanlı vətəndaşı olan İranın işğalçı Ermənistanla xeyli isti siyasi-iqtisadi münasibətləri, Güneydəki soydaşlarımızın bu işə loyallıq yanaşması müstəqil Azərbaycanda ən azı təəccüb doğururdu. Lakin son faktlar göstərir ki, Güneydə də tarixi erməni hiyləgərliyinin, düşmənçiliyinin ifşası istiqamətində bir sıra əməli işlər görülməkdədir.

“Azərbaycanda yüzillik erməni cinayəti” adlı jurnalın kütləvi nəşri bu istiqamətdə elmi amillərin zənginliyi ilə seçilən nümunə kimi maraqlı doğurur. Giriş məqaləsində ermənilərin bu tarixi düşmənçiliyinə dəstək verən siyasi və hərbi qüvvələrin ünvanı göstərilməklə xəyanətin miqyası diqqətə çatdırılır. Əvvəlcə I Pyotrun Qafqaz siyasətinə vasitəçi olan ermənilərin bu torpaqlara köçürülməsi və II Yekaterina zamanında düşmənçiliyin dönməz xarakter alması konkret faktlarla oxucuya təqdim olunur. Jurnalda yer alan ilk məqalə “Müsəlmanların ermənilər tərəfindən soyqırımı” adlanır. Çox qəribədir ki, bəşəriyyət bu vaxta kimi soyqırımı anlayışı altında yalnız ermənilərin saxta soyqırımını xatırlayır. Əslində isə Türkiyə, İran və Azərbaycan ərazilərində türklərə qarşı ən qanlı faciələrin əsasını qoyan elə ermənilər olublar və onlar maskalanaraq XX əsrin sonunda analoqu olmayan Xocalı soyqırımını törətdilər. Məqalə müəllifi hər il aprelin 24-nü faciə günü kimi qeyd edən ermənilərin iblis simasını açmaqla azərbaycanlılara qarşı törədilən kütləvi qırğınları nəzərə çatdırmağa çalışır. Məqalə müəllifinə görə, məkrli erməni siyasəti təkcə ərazi-torpaq iddiaları ilə məhdudlaşmır. İslam mədəniyyətini parçalamaq, İrani müsəlman Türkiyəyə qarşı qoymaq və parçalanmış Azərbaycanın birliyini mümkünə hala gətirmək vəzifələrini həyata keçirir. Bu tarixi faciələrin əsasını 1813 və 1828-ci illərdə imzalanmış “Gülüstən” və “Türkmənçay” müqavilələrində görünən müəllif, rus-fars siyasətinin körpüsündə ermənilərin bələdçilik etdiklərini xatırladır: elə bu müqavilələr Qafqaza—Azərbaycanın quzeyinə kütləvi erməni köçlərinin, vətən torpaqlarının yadellilər tərəfindən maneəsiz işğalının əsasını qoyub. XIX əsrdə qısa vaxt ərzində Qafqaza, qismən də Qarabağ torpaqlarına köçürülən 35 min erməni elə ilk vaxtlardan yerli azərbaycanlılarla milli zəmində münaqişələr törədir, rus havadarlarının hesabına ərazilərini genişləndirirdilər. Azərbaycan və Türkiyə torpaqları hesabına “böyük Ermənistan” yaratmaq xülyasına girişən ermənilər tezliklə təşkilatlanırlar. XX əsrdə 2 milyondan çox azərbaycanlının öz tarixi torpaqlarından didərgin salınması bu siyasətin nəticəsidir. Müəllifin ürək ağrısı ilə dilə gətirdiyi faktların

arxasında xalqımıza qarşı sonsuz zülm və işgəncələr, ağır deportasiyalar, qanlı qırğınlar özünü nişan verir. Məsələn burasındadır ki, qanlı cinayətlər sahibi ermənilərin məkri, ədalət tərəfdarı azərbaycanlıların sadələvhlüyünü həmişə üstələyir. Hətta bu avantüradan Osmanlı dövləti də baş açma bilmir, Ana Yasanın etnik azlıqlara verdiyi hüquq ermənilərin millətçilik planlarının sürətlənməsinə yardımçı olur. Osmanlı dövlətinin 1839-cu il Konstitusiyasında “Xətti-şərif” adlı fərman (buna əlavə olunmuş “Xətti-humayun” Türkiyə ərazisindəki xristianlara əyalət şuralarının təşkilində iştirak etmək hüququ verirdi. 1876-cı ildə təzələnen Konstitusiya onlara geniş mətbuat azadlığı da bəxş etdi ki, xüsusən ermənilər bu azadlıqlardan milli, irqi ayrı-seçkilik üçün istifadə etməyə girişdilər. Osmanlıya düşmən olan Rusiya, İngiltərə və Fransa dövlətlərinə casusluq edən ermənilər öz niyyətlərini həyata keçirmək məqsədilə antitürk koalisiya qüvvələrindən yararlanırdılar. Bu vaxt Daşnaksütyun partiyasının üzvləri gizli fəaliyyətdən açıq cinayətlərə keçir, Bakıda qırğınlar törətməklə fəaliyyətin ikinci fazasına-terrora başladıklarını bəyan edirlər. 1905-ci ildə qısa vaxt ərzində 10 mindən çox azərbaycanlıni qətlə yetirirlər, 158 kənd yandırılır, qarət olunur. Bu qırğınları müvəqqəti olaraq səngidən Yaponiyanın Rusiya üzərində qələbəsi olur. M.S.Ordubadi bu faciələri “Qanlı sənələr” kitabında bütün reallıqları ilə əks etdirməyə çalışmışdır. Analoji nəticələri ilə bu gün Bakıda rastlaşdığımız missiionerlik faktlarının səhnə arxasındakı fəaliyyətinin 1917-ci il martın 17-də ermənilər tərəfindən Urmiyada böyük faciələr törətdiyini bu məqalədən oxuyub öyrənirik. Qəribəsi budur ki, ermənilər tərəfindən Urmiyada törədilən qırğınlara Rusiya konsulu Nikitinlə Amerikanın dini işlər missioneri Ştin rəhbərlik etmişdir. Bu işə tarixdə 10 mindən çox azəri türkünün qətlə ilə yadda qaldı. Urmiya, Səlməs, Xoy, Maku, şəhərlərini talan edən ermənilər cinayətlərini ört-basdır etmək məqsədilə bu işə İrandakı qeyri-müsəlman xalqları, o cümlədən assuriləri də qoşurdular. Bu qanlı faciəni Əhməd Kəsrəvinin “18 il Azərbaycan tarixi” kitabına istinadən oxucunun diqqətinə çatdıran müəllif göstərir ki, 10 min insan qətləmi “Gün doğandan gün batana kimi icra olunmuşdur”.

Məqalədə bu qətləmi haqqında, həmçinin Azərbaycan demokratik hökumətinin rəhbəri Seyidcəfər Pişəvərinin mülahizələri də öz əksini tapıb: “Mən daşnakların vəhşiliyini 18 mart 1918-ci ildə gördüm. O günlər saysız-hesabsız adamlar karvansarada yandırılır və kömürə dönürdü. Bu cinayəti şüursuz erməni xalqı heç bir səbəbə arxalanmadan etdi. Həqiqətən bu faciəni görənin insanın psixi vəziyyəti qeyri-normal olurdu”.

1918-ci il qırğınlarının Bakıdakı miqyası haqqında S.Pişəvərinin xatirələrindən məlum olur ki, əslində ermənilər Bakıda azərbaycanlılara qarşı daşnak-bolşevik birliyi yaradaraq qətləmlər törədirdilər. İrəvan, Qarımış, Ərdəhan, Borçalı və Axıskada 200 min müsəlmanı etnik zəmində öldürən ermənilər Bakıda onlara havadarlıq edən bolşevik S.M.Kirova təntənəli məruzələr edir, yeni-yeni hərbi kömək istəyirdilər. S.M.Kirov 1920-ci il aprelin 23-də Azərbaycana 60 minlik qoşun yeritməklə ermənilərin bu arzularını reallaşdırdı. Ordu Azərbaycan Milli Hökumətini devirərək parlament üzərindən milli bayrağı söküb atdı, yerinə qanlı imperiyanın bayrağını sancdı. Bu qətləmin icraçısı olan ermənilər yeni bolşevik imperiyası tərəfindən mükafatlandırılaraq Zəngəzur ərazilərinə, Göyçə gölünün şərq hissəsinə yiyələndilər və Qarabağ ərazisində muxtariyyət əldə etdilər. Məqalədə ermənilərin 1988-ci ildən sonrakı ərazi iddiaları və SSRİ-nin ilk prezidenti M.S.Qorbaçovun ermənipərəst siyasəti ifşa olunur, azərbaycanlılara qarşı doğma torpaqlarında aparılan soyqırımın anatomiyası açıqlanır. Bütün vəziyyətlərdən, hətta təbii fəlakətdən milli terrorçu siyasəti üçün yararlanan ermənilərin Spitak zəlzələsindən necə siyasi və hərbi dividendlər qazandıqları təsvir olunur. Həmin vaxtlar bu humanitar yardım üçün açılmış hava sərhədlərindən ermənilərə külli miqdarda hərbi sursat göndərilirdi ki, sonrakı Qarabağ savaşında bu silahlar rəqibə üstünlük verdi. Azərbaycanda törədilən terror, qəsd, kütləvi deportasiya, qanlı cinayətləri xronoloji ardıcılıqla əks etdirən məqalə müəllifi 1992-ci il 26 fevral Xocalı qətləmini xüsusi həssaslıqla diqqətə çatdırır. Erməni faşizminin bu son həddinə laqeyd qalan beynəlxalq ictimaiyyəti qınayan müəllif dünyanın qanun yazan dövlətlərindən Xocalıda öldürülmüş 613 günahsız dinc sakinin, əsir götürülmüş 1275, ömürlük şikəst edilmiş 150 azərbaycanlının haqqını tələb edir. XX əsrin ən qanlı cinayətlərindən sayılan insan orqanlarının transplantasiyası məhz ermənilərin Qarabağ döyüşündə həyata keçirdiyi cinayətlər siyahısına daxildir. Məqalədə həm də tarixi Azərbaycan torpaqlarının işğal səbəbləri açıqlanır. Ermənilərə havadarlıq edən rus hərbi birləşmələri ilə bu qeyri-bərabər Qarabağ müharibəsi döyüşlərində 25 min insan tələfatı və 20 faiz torpaq itkisi verən xalqımızın döyüş, mübarizə əzminin bir an belə səngimədiyini qeyd edən müəllif ermənilərə layiqli cavab veriləcəyi ümidindədir.

Jurnalda yer alan “Azərbaycanın qanlı tarixindən üç səhifə” adlı məqalədə müəllif Paymaz Nəzmi erməni terrorizmi barədə ümumiləşdirmələrini, Təbrizdə və Şərəfxanda qətlə yetirilmiş 150 min azərbaycanlının acı taleyini oxucuya çatdırır.

Əlirza Qaffari Hafizin qələmə aldığı “İkinci İsrailin yaradılması və pozulması” məqaləsi Yaxın Şərqdə Dağlıq Qarabağ adlı yeni erməni dövləti yaratmaqda iddialı olan daşnaqların antitürk siyasətini ifşa edir,

dünyanın siyasi xəritəsini pozmağa çalışan bu qatı millətçilərin yeni faciələrə yol açdıqlarını faktlarla sübuta yetirir.

Zöhrə Vəfainin “Xaçsız missionerlər” məqaləsi qanlı düşmənçiliyin izlərini aşkarlayır və soydaşlarımıza bu faciələrdən yayınmaq yollarını öyrədir. Məqalə müəllifi torpaq, ərazi hərisliyində olan ermənilərin məzhəb, etiqad adından da siyasi konyunktura etdiklərini, bəşəri inamların strukturunu dağıdaraq müsəlmanlara zülm etmək, onları öldürmək, daim zəlalətdə saxlamaq iddiasında olan erməni din xadimlərinin iç üzünü açır, dindən barış deyil, savaş üçün vasitə kimi istifadə edən bu “xaç atalarının” xaç əvəzinə bellərinə xəncər bağladıklarını, bu missionerlik hərəkatları ilə onların həm də Azərbaycanın tarixi yer-yurd adlarının saxtalaşdırılması kimi ifrat antihumanist siyasət yeritdiklərini faktlarla sübut edir. Məqalədə belə şovinist missionerlərin bir çoxunun dəqiq adı və ünvanı da oxucuya təqdim olunur. Bu gün demokratiya pərdəsi altında dini missionerlik fəaliyyətindən siyasi təzyiq metodu kimi istifadə edən bəzi qurumlardan ehtiyatlanmağı tövsiyə edən müəllif, müstəqil Azərbaycandakı dinlərin “sərbəst fəaliyyətindən” ehtiyatlanmağı məsləhət bilir.

Jurnalda Qarabağın tarixi, etnoqrafik mənsubiyyəti haqda elmi-nəzəri araşdırma səciyyəli digər məqalələr də diqqəti cəlb edir. Hüseyn Sultaninin “Qarabağın əsl sakinləri kimdir?” yazısı tarixi həqiqətlərin və milli haqların təsdiqi baxımından əhəmiyyətlidir. Qarabağın tarixən Azərbaycan yurdu olduğunu diqqətə gətirən müəllif çar Rusiyasının Qafqazdakı siyasətinin-burada keçirdiyi demoqrafik dəyişikliklərin və erməniləşdirmə-xristianlaşdırma siyasətinin başlıca məqsədləri barədə ətraflı bilgi verir. Yığcam bir məqalədə 11 tutarlı qaynaqdan istifadə edilməsi yazının elmi siqlətini xeyli artırır.

“Qarabağ necə Artsaq oldu?” məqaləsi (müəllif Hadi Nuridir) ermənilərin əraziyə toponomik təzyiqlərinin, süni demoqrafik dəyişikliklərinin ifşasına həsr olunub. Dünya sivilizasiyasının əski ünvanlarından olan Azıx mağarasının qədim türk torpağı olması erməniləri daim narahat etmiş, bu yerüstü “tarix kitabı”nın erməniləşdirilməsi üçün dəridən-qabıqdan çıxmışlar. Regionun 1823-cü ildən bəri ermənilərin apardıqları demoqrafik dəyişikliklər cədvəlini verən müəllif tarixi faktları üzə çıxarmaqla ermənilərin saxtakarlıqlarını ifşa edir. Müasir İran məmləkətində çox böyük azlıqda qalan ermənilərin də belə şovinist əməl sahibi olduqlarından söz açaraq onların region üçün daim narahatlıq mənbəyi olduğunu göstərir.

Həsən Rəşidinin “Xocalı faciəsi ermənilərin cinayətidir” məqaləsində XX əsrin dəhşətli genosidi olan faciənin miqyası, erməni cəlladlarının amansızlığı, bəşəriyyətin insan haqlarını qorumaq sahəsində ikili standartlara əsaslanması konkret faktlara şərh edilir. Ermənilərin məkrli siyasətinin onların milli xarakterindən irəli gəldiyini ifşa etmək məqsədilə yazılan “Erməniləri tanımalıyıq” (müəllif Kəhriz Miran) məqaləsi tarixi erməni “xəstəlik”lərindən-ermənilərin özgə torpaqlarını zor gücünə mənimsəmək mərzindən söhbət açır.

“İrəvan azərbaycanlıların yurduudur” adlı məşhur kitabın müəllifi Səməd Sərdərniya jurnalda ermənilərin sürətli təşkilatlanma xarakterini ifşa edən “Daşnaksütyun partiyası” adlı məqalə ilə çıxış edir. Müəllif bu avantürist partiyanın 1890-cı ildən indiyə kimi həyata keçirdiyi fiziki və mənəvi terrorun stenoqramını verməklə, türk dünyasını sayıqlığa çağırır. Partiyanın bayrağında yer alan “Ya azadlıq, ya ölüm!” şüarı bəşəriyyəti bu partiyanın törədə biləcəyi faciələrə hazır olmağa çağırır. Azərbaycan xalq hərəkatının rəhbərlərinə, siyasi liderlərinə, o cümlədən Səttərxana qarşı qəsdlərin təşkilatçısının və icraçısının Daşnaksütyun Partiyası olduğu məqalədə ciddi faktlarla sübut olunur. Müəllif göstərir ki, daşnakların fəaliyyət mexanizmi çox mürəkkəb, gizli xarakter daşıyır. Onlar Osmanlı imperiyasında yüksək vəzifələrə yiyələnərək ölkə idarəçiliyini ələ keçirir, maliyyə və iqtisadiyyat sahələrini öz inhisarlarında saxlayır, yerli hakimiyyət orqanlarına təzyiqlər göstərir, qəsdlərin və qırğınların iştirakçısına çevrilirlər. Hələ bu azmış kimi öz talan və qırğınlarını türklərin adına yazmaq beynəlxalq ictimaiyyətin fikrini yayındırmağa çalışırlar. Məhz belə təbliğatın nəticəsində 1915-ci il qondarma soyqırımını fantastik rəqəmlərlə bəşəriyyətin diqqətinə çatdırılır. Faktlar göstərir ki, XX əsrin əvvəllərinə Türkiyə ərazisində 2,5 milyon xristian yaşamışdır ki, onun yalnız 1 milyonu Qriqoryan olmuşdur. Bir milyonluq əhalinin iki milyonluq soyqırımını yaratmaq bacırığı yalnız ermənilərə xas “istedaddır”.

XIX əsrin sonlarından başlayan bu təbliğat mexanizmi, nəhayət ki, XX əsrin sonlarında öz siyasi dividendini qazandırmaya başladı. Təxminən 100 il ərzində türk dünyasına qarşı erməni təbliğatının nəticəsində 24 dünya dövlətində gizli və açıq terror yuvasına çevrilmiş Daşnaksütyun partiyasının təbliğatına bir çox dövlətlər “hə” deməklə beynəlxalq haqlara ikili standartların mövcudluğunu təsdiq etmiş oldular. Təəccüb doğuran odur ki, özlərini demokratiya, insan hüquqlarının aktiv müdafiəçisi hesab edən dövlətlərin bir çoxunda erməni avantürası işlədi. Terrorizmə qarşı təkpi verən dövlətlər erməni terrorizmini görüb mübarizə aparmaq əvəzinə, 1905-ci ildəki uydurma soyqırımını faktını dəstəklədilər. Jurnalda ermənilərin bu fitvasına kor-koranə qoşularaq türklər əleyhinə çıxış edən ölkələrin siyahısı da verilib. Məqalədən məlum olur ki, qondarma soyqırımını məsələsi ilk dəfə 1970-ci ildə Uruqvay

Parlamentində dəstəklənib, 1983-cü ildə Kanadanın Vankuver şəhərində BMT tərəfindən tanınıb, 1984-cü ildə Fransada bu aksiyaya dəstək verilib. 16 sentyabr 1984-cü ildə Beynəlxalq Daimi Məhkəmə bu işdə Türkiyəni günahkar kimi tanıyıb. 1985-ci ildə ABŞ Konqresi bu məsələdə erməniləri müdafiə edib. 18 yanvar 1987-ci ildə Avropa parlamenti də öz münasibəti ilə türk dünyasını təəccübləndirib, 1994-cü ildə Rusiya Dövlət Duması birinci soyqırımı adı altında bu məsələni qəbul edib. 1995-ci ildə İsveç hökuməti də bu məsələyə eyni münasibət göstərüb, həmin il MDB dövlətləri də bu standart vəziyyətdə fərqlənməyiblər. Bolqarıstan Məclisi 1995-ci ildə ermənilərin tərəfində dayanıb, İngiltərə Məclisi də ermənilərin bu uydurmasına etirazını bildirməyib, 1996-cı ildə Kanada Xalq məhkəməsi bu “soyqırımı” faktını “bəşəriyyət əleyhinə cinayət günü” elan edib. Bu kampaniyanın təsiri altında Amerika Nümayəndələr Palatası Türkiyə dövlətinə yardımı 25 milyon dollardan 3 milyon dollara kimi azaldıb. Vəziyyəti etnopsixoz halına gətirən bu militarist partiya öz fəaliyyətini bu gün də həndəsi sürətlə genişləndirərək, türk dünyasına meydan oxumaqda davam edir. Bu siyasətin təbliğat topluları olan kitablar fars dilində nəşr olunur, ölkənin yarısını təşkil edən yerli türk- azərbaycanlı xalqına qarşı xaç yürüşü keçirilir. “Ermənistan tarixi”, “Mayrik”, “Pantürkizm əfsanəsi”, “Ermənistan 1915-ci ildə”, “Ermənilərin soyqırımı”, “Qızıl buynuzlu sərkərdələr”, “Bir millətin məhvi” kimi kitabların hər səhifəsində türk-Azərbaycan xalqına qarşı nifrət, intiqam hissi kodlaşdırılıb. Erməni terrorizminin ünvanları olan bu kitabların tanınması adekvat tədbirlər görməyi tələb edir. Belə operativ tədbirlərdən biri kimi işıq üzü görən jurnalda Qafur Əlipurun, Nəci Həbelmentəoğlunun, Əli Səmədlinin, Ozan Arifin və digər milli qeyrət daşıyıcısı olan qələm adamlarının məqalələri vasitəsilə ermənilərin iç üzünü ifşa olunur, həqiqətin üzə çıxması, dünyaya tanınması üçün səylər göstərilir.

Terrorizmə qarşı xalqların koalisiya yaradaraq ümumi müdafiə sistemi bərqərar etdiyi bir zamanda erməni terror təşkilatı olan “Asala” bəşəriyyəti qorxu altında saxlayır, milli, irqi, dini zəmində qırğınlar törədir, sivil dünyamıza qara ləkə olaraq yalnız “böyük Ermənistan” xülyasına xidmət göstərir. Belə ideyalar üçün xam mühit hesab olunan İranda daşnaq təbliğatının qarşısını almaq üçün ən operativ vasitələrdən biri də bu gün haqqında ətraflı söz açdığımız “Azərbaycanda yüzillik erməni cinayəti” jurnalıdır. Bu nəşr, xüsusən, İranda yaşayan gənclərin erməni “xəstə”liyini tanıması və ifşası yolundan dəyərli mənbələrdən biridir.

Nizami Xudiyev,

professor.